

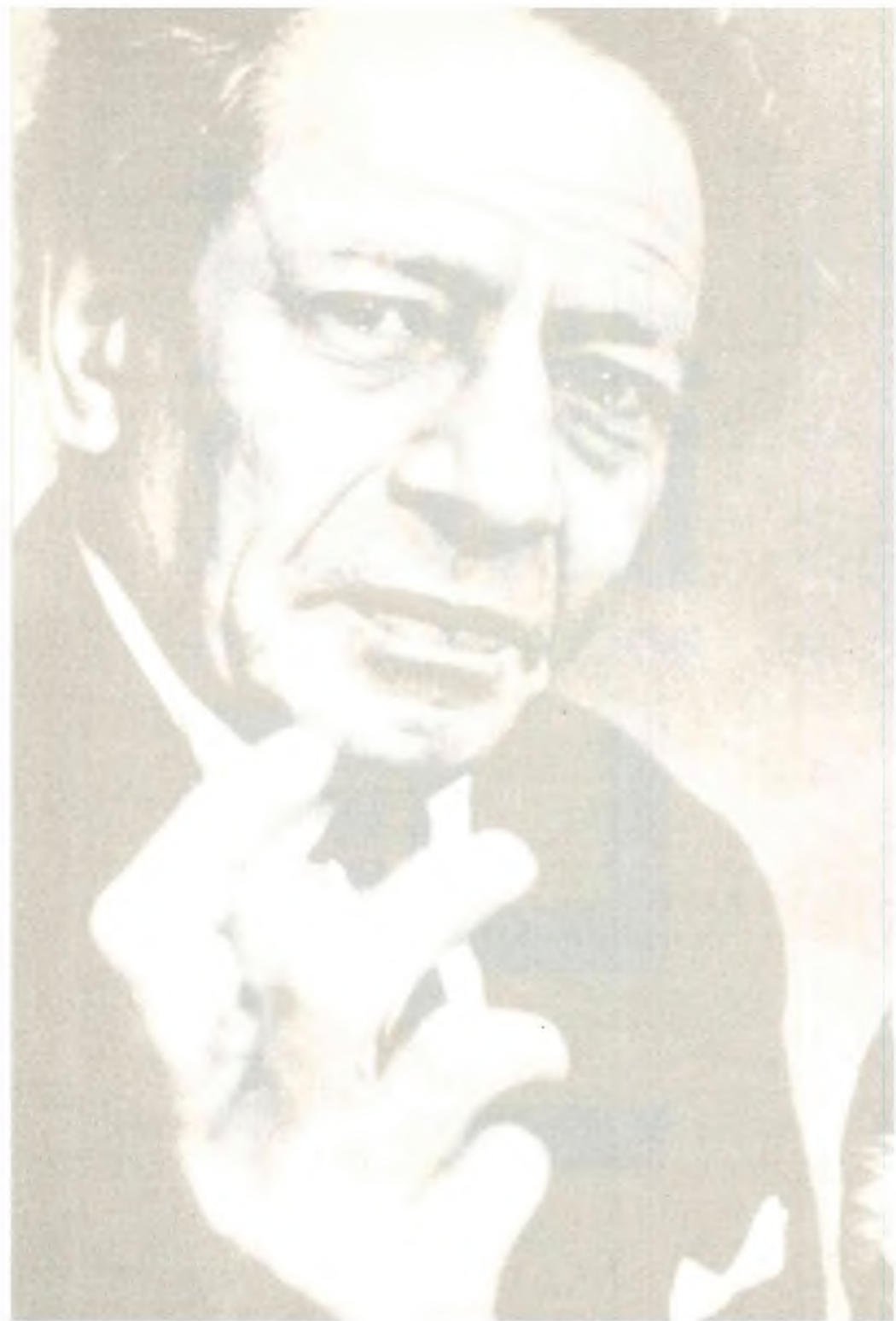
STALIN

HITLER

EMPATİ VE GİZEMLİ YAHUDİ

Tutku Yayınları

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ	7
Birinci Bölüm	
YILLAR VE BULUŞMALAR	17
İkinci Bölüm	
SOVYET TOPRAKLARINDA	49
Üçüncü Bölüm	
NE YAPABİLİYORUM : TELEPATİ	71
ÜNLÜ MEDYUMUN AÇIKLAMALARI İLE GİZEMLİ BİLİM	85
İNSANIN DÜŞÜNCE DÜNYASI - VOLF MESSİNG'İN "PSİKOLOJİK DENEYLERİ.....	99
Dördüncü Bölüm	
DAHA NE YAPABİLİRİM : HİPNOZ	131
HALK TIBBI İLE İLGİLİ BİRKAÇ SATIR.....	139
Beşinci Bölüm	
DİREKT ÖNGÖRME	151
SONUÇ	169

GİRİŞ

Bugün “psikolojik deneylerimin” yeni bir dizini ile bir seans yapacağım. Bin kişinin seyrettiği bir salonda sunacağım. Seyircilerimi fethetmeliyim, heyecanlandırmalıyım ve şaşırtmalıyım. Büyük çoğunluğun mucizevî diye niteledikleri sanatımla onları şaşırtıp, aynı zamanda onları hayal kırıklığına uğratmadan, burada bir mucize olmadan, insanoğlunun iradesi ve bilinci ile her şeyin yapılabildiğini göstermem lazım.

Şüpheli, tereddütlü, bazen düşmanca, anlayış ve destek içermeyen, binlerce çift gözün sana baktığı salonda görevini yerine getirmek hiç kolay değil, özellikle en zor olan ilk dakikalarda. Psikolojik deneyler benim uğraşım ve kolay bir uğraş değil! Sporcunun atlayış öncesi veya mızrak atmaya hazırlanan ciritçi gibi tüm gücümü toplayıp, tüm yeteneklerimi devreye sokup, irademi yoğunlaştırmalıyım. Sporcunun ve mızrakçının veya yeni makinenin çizimi üzerinde eğilmiş mühendisin, nadir rastlanan bir minerali arayan jeologun emeğinden daha kolay değil benim işim... Psikolojik deneylerimi seyredenler, alnımdaki ter taneciklerini görmüşlerdir...

Bugün seansım var... Seansın başlamasına daha çok zaman varken, seyircilerim akşam benimle görüşeceklerini düşünürken, görüşmemizin gerçekleşeceği büyük salonda-yım, şimdilik boş olan salonda. Lobide askıda bir-iki mont var... Temizlik elemanları süpürge ile uğraşüyor, işlerini tamamlıyorlar. İdareciler günlük işlerle uğraşılıyorlar. Artistlerin soyunma odası olarak kullandıkları odaya geçiyorum ve kapıyı sıkı kapatıyorum. Yalnız kalmaya ihtiyacım var...

Fakat az bir müddet sonra sahneye çıkmam gerektiğini hissediyorum. Lobide genç ve yaşlı kişiler var: Kadınlar, erkekler, delikanlılar ve kızlar bekliyor. Mühendisler ve muhasebeciler... Bilim adamları ve madenciler... Askerler... İnşaatçılar... Dağcılar... Değişik yerlerde dolayısı ile değişik kitlenin önüne çıkmak nasip oldu bana. Savaş yıllarında salon aynı desen ve aynı renk kıyafet giyen kişilerle doldu. Sıralarda tek bir beyaz veya açık mavi kadın elbisesine rastlayamazdım... Şimdi ise Sibiry'a'nın uzak köşelerine turneye çıktığımda salonu inşaatlarda çalışan işçi giyimi giyenler dolduruyor. Onlar, inşaat alanından direkt salona gelirler, neşeli çocuklardır; betoncular, marangozlar, kaynakçılar ve makineciler. Salonda hiç ak saçlı veya kel kafalı birini görmezsin, hepsi genç ve güler yüzlüler ve herkes ile bir bağlantı kurmam lazım.

Ama her zaman olduğu gibi bugün de, seans başlamadan tek basıma, tüm kuvvetimi toplayıp akşamki seyircilerimi düşünerek oturuyorum.

Seyircilerimi çok merak ederim! İtiraf etmeliyim ki seans başlamadan önce kendimi seansa hazır olduğumu hissettiğimde sahneye çıkar, perdeyi hafifçe aralar, aradan salona bakarım. Sıra aralarında insanlar hâlâ ayakta duruyorlar. Bi-

letlerine bakıyorlar. Kendi yerlerini arıyorlar. Tanıdıklarına rastlıyorlar. Sohbet ediyorlar. Konuşmalarına kulak misafiri olurum bazen benden bahsederler.

İşte bir delikanlı geliyor, yüz ifadesi soğuk gibi geliyor bana. Yanında çok güzel bir genç kız var.

Saklamıyorum, bu tür sözleri duymak kırıcı! Hayatımda hiçbir zaman yalan söylemedim. Sahnede ve salonda yaptığım her şey açık. Kio veya diğer illüzyonistler gibi çok karmaşık teknik aletlerim yok veya parmak cambazları olan Dik Çataşvili ve Arutün Akopyan gibi parmaklarım hızlı ve çevik değil... Gizli yardımcılarla şifreli bağlantıya da başvurmuyorum. Sahnedeyim ama ben şarlatan değilim, artist de değilim. Ben psikolojik deneyleri sergiliyorum. Başka bir şey yok. Şarlatan veya hilebaz olarak görülmem hoşuma gitmiyor. Yerinize geçin genç adam! Bugün fikrinizi değiştirirseniz çok sevinirim.

Benim yanımda, perdenin yanına bir grup geldi. Yükselen bir ses:

“Onun kulağının arkasında bir şişlik var! Derisinin altına küçük bir radyo takılmış. Hep elini kulağına götürüp dalgaları ayarladığını göreceksiniz. Salonda ise alıcı cihazı ile gizli yardımcıları oturuyor. Onlar ne yapacağını söylüyorlar... Burada mucizevî bir şey yok.”

Yaşlı bir adam üç tane gence bunları izah ediyor. Belki onların öğretmenidir.

İçimden gülümsüyorum! Evet, seans sırasında sağ elimi kulağıma götürmek gibi bir alışkanlığım var, pür dikkat dinlediğimi vurgulamak içindir... Ama kulağımın arkasındaki şişlik

artık yok. Var idi... İyi huylu yağ oluşumuna birçok kişide rastlayabilirsiniz. Kulağımın arkasında radyo gizlediğimi ilk defa duyunca Profesör Petrovskiy Boris Mihayloviç'e gittim ve şişliğin alınmasını rica ettim. Seans esnasında özellikle bu gençlerin yanına yaklaşp kafatasımı yakından görmelerini sağlamam lazım. Üzerimde teknik aletlerin takılmadığından emin olsunlar...

...İki şahıs daha. Görünüşe göre genç fizikçiler bunlar. Lobide veya daha öncesinde başlamış olan sıcak tartışmayı sürdürüyorlar:

“Ama elektromanyetik tayf tüm diyapazonda yayılmıştır. Süper-sert gama ışınlarından süper uzun radyo dalgalarına kadar... Bu diyapazonda telepatik bağlantının kurulması için hiç müsait bir maddi alan yok.”

“Parapsikoloji bağlantısı...”

“İş terimlerde değil...”

“Terimlerde olmadığını anlıyorum, ama “telepati” kelimesinin itibarı, evde yetiştirilen medyumlar tarafından zedelendi maalesef...”

“Ama yine de beyinden beyine bilgi akışını sağlayan maddi bir alan yoktur. “

“Dostum! Bu pozisyonlardan bakarsak, sadece yüz yıl önce ses ve görüntünün uzun mesafelere iletilmesi için maddi bir alan yoktu. Radyo dalgaları 1886 yılında Genrih Gres tarafından keşif edildi...”

“Başka bir alanın var olduğunu mu düşünüyorsun? “

“Neden olmasın?”

“Bilim adamları fark ederlerdi...”

“Elektromanyetik alanları inceleyen cihazla mı? El kantarı ile radyo dalgaların gerginliğini ölçmeyi dener misin?”

“Evet, haklısın... Messing’le şahsen çalışmak ne kadar ilginç olurdu! Topraklanmış sac kafese onu kapatsaydık... Oradan fikirlerimizi okuyabilir miydi? Bu elektromanyetik tayfa herhangi bir ışınların katılımını önlerdi...”

“Messing’i deney tavşanına mı çevireceksin? Çok ayıp!”

Onlar da salona geçiyorlar. Yazık... Akıllı çocuklar! Topraklanmış sac kafeste deney tavşanı olmaya “hayır” demezdim... Psikolojik deneylerimde elektromanyetik alan kullanılıyor mu? Ben de öğrenirdim veya fizik aletlerince kayıt edilmeyen başka alanlar da var mı?

...Gece kıyafeti giymiş iki bayanı görüyorum.

“Şekerim o gerçek bir sihirbaz! Asilzade Kaliostro gibi! Sen bana inanmıyorsun. Bizim maddi çağımızda gerçek sihre inanan kimse kalmadı! Kendin görürsün! Sergilediği deneyler yapabileceklerinin yüzde biri. Mesela, o her türlü hayvanın şekline girebilir, kaplan veya köpek olabilir...”

“Neden şeklini değiştirmiyor o zaman?”

“Ona yasak koymuşlar. O da kâğıt imzalamış...”

Evet, kendimle ilgili bazen böyle bir saçmalık da dinlemek zorunda kalıyorum!

...Gençlerin konuşmasını duyuyorum:

“Hayır, Messing yalancı değil... Ama medyum da değil... Onun büyük hayat tecrübesi var. İlk bakışta kişi ile ilgili her şeyi görebiliyor ...”

Yanımdan geçtiler.

İşte, başka bir grup genç toplanmış.

“Mucize elbette ki yok... Sadece şaşırtıcı yetenekler var veya daha doğrusu, çok gelişmiş yetenekler ... Evet, evet... Bizim klinikteki psikolojik deneylere katılmıştım ve iddia ediyorum ki her şey bu kişinin olağanüstü yeteneklerinden kaynaklanıyor. Sihirbazlıkla veya bu tarz bir şey ile hiçbir alakası yok...”

“Olağanüstü anlaşılmayan yetenekler mi?”

“Evet, anlaşılmayan yetenekler! Gözünün önünde şair-yorumcunun şiir yaratması; bu anlaşılan bir şey mi? Ani hesap yeteneği olan bir kişinin kafasında dokuz haneli rakamların üçüncü, dördüncü derecesini hesaplaması anlaşılan bir şey mi?”

“Bu doğru.” Devam ediyor diğer arkadaş, “gerçekten, insanın yetenekleri ile ilgili çok şey mi biliyoruz? İnsan beyninde bir fikrin oluşma süreci, bugün de doğanın bir sırrıdır. Refleksler, birinci ve ikinci sinyal sistemleri, bu sırrın keşif edilmesine uzaktan bakışlardır. Evet, biz uzaya ayak bastık, atom molekülünün yedi mührünü söküp sırrını çözdük, ama molekül dünyasına girmek, fikrin doğuş sırrını çözmekten daha kolaydır.”

“Sence bu sırrı çözer miyiz?”

“İnsan beyni içindekileri bir gün çözeceğinden eminim... Kim bilir, belki de Messing’in psikolojik deneyi, doğanın en gizemli sırrını açan anahtarlarından biridir.”

Bu sözleriniz için teşekkür ederim, dostlar! Elbette, bir mucize yok, olamaz da! Ben de öyle düşünüyorum! Sevinçliyim, güçlendiğimi hissediyorum. Salonda sanatımla ilgilenen kişiler varmış, belki sanatım onların hayatına, kariyerine, doğanın sırlarını çözmekte yardımcı olacak! Özellikle bugün ben deneylerimi titizlikle yapmalıyım.

Zil çalınca seyirciler yerlerine dağılıyorlar. Boş odaya dönüyorum, dikkatimi yoğunlaştırmam için birkaç dakikam var. Sonra iki saat boyunca yoğun bir çalışma içindeyim. İleride işimi ayrıntılı anlatacağım. Bu saatler hayatımın en zor saatleridir, aynı zamanda hayatımın en mutlu saatleri. Bu sanat saatidir! Belki, nihayet gereken kafiyeyi bulan şair, sahildeki rüzgârın nefesini kâğıda yansıtmayı başaran ressam en az benim kadar mutludur... Zor ve mutlu bu sanat saatleri olmasaydı hayatım boş olurdu.

Seans bitince aynı boş odada sıcak demli çayımı yudumluyorum. Seansa hazırlanırken pek fazla bir şey yemiyorum. Böyle bir günde bazen öğle yemeğini bile yemiyorum. Ama hak ettiğim bu çay bana çok lezzetli gelir... Yorulduğumu ve tatmin olduğumu hissediyorum. Bu duyguyu çalışan her insan işini bitirip çayını yudumlarırken hisseder.

Ben, insanlara sevinç dağıtıyorum. Onları düşünmeye, tartışmaya sevk ediyorum... Artık dinlenebilirim.

Bu arada deneylerimle ilgili fikirlerini söylemek isteyenler, bazı konularda tartışmak veya soru sormak veya sadece hayatından ilginç bir olayı anlatmak isteyenler gelir. Ama ço-

đu bu sorularını geriye, evine götürürler... Ve başka şehirlerde, başka seanslarda bu sorular, bugün seans başlamadan önce duyduğum sohbetler gibi konuşmalarla bana döner.

Beni heyecanlandıran genç doktorlar evlerine dönüyorlardır veya gece nöbetine gidiyorlardır... Benimle konuşmayı hayal eden genç fizikçiler de evlerine veya tamamlanmayı bekleyen çizimlerin başına dönüyorlardır. Maalesef! Herkes ile konuşamıyorum. Ama bu kitapta tüm sorulara cevap vermeye çalışacağım. Cevaplarımda dürüst olacağım, hiçbir şey saklamayacağım. Ama tüm sorulara açıklayıcı cevap veremiyorum. Fikir akışımın bazı özelliklerini ben de anlamıyorum. Bu konuda bana biri yardımcı olursa çok sevinirdim.

BÖLÜM 1

YILLAR VE BULUŞMALAR

Rusya'da, daha doğrusu Rus İmparatorluğu topraklarında, Varşova yakınlarında Gora-Kalevariya adlı Yahudi kasabasında doğdum. Bu olay, yeni yüzyılın arifesinde 10 Eylül 1899 tarihinde oldu.

Böyle bir yerdeki hayatı şu an tasavvur etmek veya tarif etmek çok zor; tek düzen, fakir, batıl inançlarla dolu ve ekme-mücadelesinin ağır bastığı bir hayat. Bu hayatı Yahudi yazar Şolom-Aleyhem kendi eserlerinde çok iyi tarif etmiştir. Yahudi hayatını ve fakirliğini iyi bilen bu insanı küçüklüğüm-den beri seviyordum. İlk ve maalesef tek görüşmemiz, bizim tarafa uğrayan ünlü yazara, diğer öğrencilerden daha başarılı olan dokuz yaşındaki öğrenciyi, yani beni takdim etmeleri ile gerçekleşti. Gözlüğünden süzülen dikkatli bakışını, sakalını ve gür bıyıklarını hatırlıyorum. Beni yanaklarımdan sevip, bana büyük bir geleceğim olduğunu söylemişti. Ama bu kehanet değildi...

Şolom-Aleyhem milletin sonsuz yeteneğine inandığından her ikinci çocukta geleceğin âlimini görmek istiyordu. Bu